

Scrisori rătăcite

Luca Daniel

Când stelele se-ntorc acasă
Cu flori de crin și raze de lumină,
Toți îngerii, cu galsul de copil,
Ne vor striga din zarea cea senină.

Prin frunzele căzute-ți voi zâmbi
Și-atunci vei ști că zidurile tac,
Am să te strig cu altă primăvară...
Sărutul meu va fi ca floarea unui mac.

Nu căuta prin vechile sertare,
Mă vei găsi sub valuri de zăpezi,
Poemele-mi vor fi sub praful lunii
Și-n grabă poate nu ai să le vezi.

Te voi ruga să le ascunzi în minte,
Acolo, printre lacrimi de smarald,
Cu ele voi dormi câteva veacuri
Și-n gândul tău va fi la fel de cald.

Te vor trezi în noapte ghiociei,
Iar ochii tăi vor invoca ninsori,
Prin adieri îmi vei chema iubirea
Să-ți dea pierdutele scrisori.

Am să-ți vorbesc în vise neînțelese,
Ca ploile îți voi șopti la geamuri...
Târziu vei înțelege frunza vieții
De ce-a privit spre tristele ei ramuri.

Vei mângâia, sub cer, verdeța ierbii
Și o să-ți amintești de părul meu,
Când ne iubeam sub nori de vară,
Iar ochii tăi erau un curcubeu.

Daniel Luca 04 01 2017